

det er Hensigten med Forslaget. Jeg hører, at han har erfaret noget om, at der skulde ligge en anden Hensigt bagved, at det skulde være et Forsøg paa at sætte de moderate Stolen for Døren. Det ligger ikke deri. Det skulde være en Trusel! Der ligger ingen Trusel deri. Det er et fuldstændig imødekommende Forslag i Retning af, hvad man har ønsket dernede. Det ærede Medlem er meget enig i, at det vilde være hensigtsmæssigt at faa en Medgang i Militærudgifterne, men saa standede han ved — og det gjorde det ærede Medlem fra 11te Kreds i øvrigt ogsaa — at hvis man gik ind paa dette Forslag, vilde det være en Godkendelse af Fæstningen, en Godkendelse af, hvad det ærede Medlem fra 11te Kreds kaldte den provisoriske Fæstning. Dertil skal jeg sige, at Stillingen er jo den, at Fæstningen ligger der, der er ingen, der beder om Godkendelse af den, men det, man maa bede om, er, at det erkendes, at Fæstningen ligger der, og saa staar den Opgave for, ikke blot for os, men ogsaa for de Herrer, at afgøre, hvorledes vi nu skulle tage Stillingen, saaledes som den nu faktisk ligger for. Det er Sagen, og jeg har der ikke fra de Herrers Side faaet noget Svar paa, hvorledes de egentlig tænke sig at gaa til Værks med Hensyn til Fæstningsværkerne. Vi andre tage det som en Rendsgerning, at Fæstningen ligger der, taktet være de Herrers ufloge Politik, thi det er dem, vi kunne takke for, at Fæstningsværkerne ligge der i Egenstab af provisoriske Fæstningsværker. Det kunne de aldrig komme ud over. Men nu ligge de der, og vi tage det som en Rendsgerning og sige: da det er en given Sag, at Fæstningsværkerne ligge der, ville de i paakommende Tilfælde blive brugte, og saa maa vi stille os saaledes, at vi kunne drage den størst mulige Nytte af dem. Hvis det ikke er de Herrers Mening at gøre det, var det ønskeligt, at de vilde sige, hvorledes de da ville gaa til Værks med Hensyn til Fæstningsværkerne. Jeg vil blot sige dette, at jeg tror det er en stor Fejl, at man ikke fra Oppositionens Side fra først af har taget Spørgsmaalet med Hensyn til Landets Forsvar op paa en anden Maade, end man har gjort, men har draget det ind i den politiske Strid. Derved har man nemlig stillet sig saaledes, at Regeringen ikke har turdet undlade at handle, og saa ligge Fæstningsværkerne for som en Rendsgerning, og vi slippe — det ere vi alle sammen enige om — aldrig bort fra, at de ligge der. Da dette er Tilfældet, sige vi, og det mene vi, ethvert fornuftigt Menneske bør gøre, maa vi indrette vor Lejlighed efter i ethvert Fald at drage den størst mulige

Nytte af dem, som vi kunne, og derfor er det, at dette Hærløvsforslag er lempet i den Retning. Hvis det ikke var dette Hensyn, der bevirker, at vi ere enige i, at der maa ske en Forandring i vor Hærorganisation, som tager Hensyn til denne Rendsgerning, saa vilde sikkert de fleste af os, der ere Medforslagsstillere, ikke være gaede med til at strække os saa vidt i Smødekommunen over for det andet Ting, som vi have gjort, men finde, at Fædrelandet kræver af os, at vi saa vore Hærforhold afpassede efter de nuværende faktiske Forhold, saaledes, at vi kunne drage den størst mulige Nytte ud deraf uden Hensyn til, om vi ere glade ved, at de ere blevne til paa den Maade, eller ikke. Jeg skal derfor anbefale de Herrer, der jo ere fredelig stemte — ogsaa den ærede sidste Taler var det jo — at være med til dette Lovforslag, som er et fredeligt og imødekommende Lovforslag. Selv Fæstningen — det maa vi indrømme — er ikke et Angrebsvaaben; jeg har aldrig hørt den brugt som saadan, men det er kun et Middel til Forsvar i det Tilfælde, at vi skulde blive angrebne. Jeg vil derfor anbefale Dem, at De tænke noget nærmere over denne Sag og overveje, om det dog ikke vilde være rigtigt, naar vi nu have strakt Haanden saa langt frem, at De saa ogsaa strække Deres Haand saa langt frem, at vi kunde naa hinanden og endelig komme til en Løsning af dette Spørgsmaal, som utvivlsomt er Betingelsen for, at vi kunne komme ind i rolige Tilstande.

Det. Hansen: De ærede militære Medlemmer, der have talt i Aften — og dertil regner jeg naturligvis først og fremmest den højtærede Krigsminister og ogsaa det ærede Medlem, der talte sidst — have været saa umaadelig fredelige, og navnlig den sidste ærede Taler kom med saa mange gode Raad og tog sig saa faderligt af os andre, der ikke staa paa samme Standpunkt, at vi jo have al Grund til at være taknemmelige. De talte saa meget om Resignation. Den højtærede Krigsminister begyndte med at tale om sin Resignation, og det ærede 12te kongevalgte Medlem (Hedemann) talte ogsaa om sin Resignation, og jeg skal erkende, at fra de Herrers Standpunkt vidner det Forslag, her foreligger, om Resignation; ja naar man betænker, at det er et Forslag, der fremkommer fra Krigsmænd, vil jeg endogsaa sige, at det er alt for fredeligt, thi det forekommer mig, at der ligger egentlig en Opgivelse af hele Krigsvæsenet deri. Man gaar her hen og indskrænker det Vaaben, som skulde være vort Hovedvaaben, nemlig Fodfolket, paa en saa-